

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง แผลผีแผดน้อง
โดย ปราณี-ประนอม หิรัญเสวก

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

แผ่นฟ้าแผ่นน้อง ปราณี-ประนอม หิริญเสวก

ฝ่าแผ่นดินหลวงพ่

ฝ่าแผ่นดินสองคนถือกำเนิดเกิดขึ้นมา ณ บ้านเลขที่ ๖๓ หมู่ ๑๕ อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท แผ่นฟ้ามีชื่อว่า **ปราณี หิริญเสวก** แผ่นน้องมีชื่อว่า **ประนอม หิริญเสวก** โดยปกติแล้วแผ่นทั้งสองจะชอบฟังรายการธรรมะทางวิทยุเป็นประจำ เริ่มฟังมาตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ฟังแล้วก็เกิดความเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ทรงสั่งสอนไว้ว่า **“จงละอกุศลทั้งปวง จงทำกุศลให้ถึงพร้อม จงตามรักษาจิตให้ผ่องใส”** และได้ติดตามฟังรายการธรรมะที่คณะพระภิกษุสามเณรจัดเผยแพร่ธรรมะมาโดยตลอด ขอกราบขอพระคุณท่านที่เผยแพร่ธรรมะทุกท่านมา ณ ที่นี้ด้วย อยู่มาวันหนึ่งฟังรายการของทางวิทยุ ตอนนั้นคนวัดจัดนำให้พระหลายวัดหลายคณฺร คนวัดเล่าทางวิทยุว่า ได้นำขบวนให้พระเดินทาง **หลงเข้าวัดอัมพวัน** พอไปถึงก็พบ **หลวงพ่** ออกมาต้อนรับ

สิ่งแรกที่หลวงพ่ต้อนรับก็คือ **ห้องน้ำ** หลวงพ่เชิญทุกคนเข้าห้องน้ำ และตามมาด้วย**เครื่องดื่มและอาหาร** เสร็จแล้วหลวงพ่ก็กล่าวต้อนรับด้วย **ธรรมปฏิสันถาร** ด้วยเมตตาไมตรีอย่างดียิ่งตาม คนวัดเล่าลักษณะท่าทางของหลวงพ่ให้ฟังทางวิทยุ แผ่นน้องเกิดความเลื่อมใสในองค์หลวงพ่ จีบปากกาจกดชื่อหลวงพ่และวัดไว้ก่อนเพื่อกันลืม

ต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๒๖ แผ่นน้องได้เขียนจดหมายมากราบนมัสการหลวงพ่ เล่าถึงคนวัดได้พูดถึงหลวงพ่ทางวิทยุ จึงเป็นเหตุให้แผ่นน้องเกิดความเลื่อมใส จึงได้เขียนจดหมายมาถึงหลวงพ่

หลวงพ่ตอบจดหมายแผ่นน้อง ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ เขียนชวนให้แผ่นน้องมาเที่ยวที่วัดอัมพวัน แผ่นน้องก็เขียนจดหมายถามการเดินทางมาวัดอัมพวัน หลวงพ่ก็ตอบจดหมายลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๒๖ ชี้แจงการเดินทางมาวัดอัมพวันให้ทราบและชวนให้มาเที่ยววัดอัมพวันอีก

ต่อมาหลายเดือนก็ยังไม่ได้เดินทางมาวัดอัมพวัน แผ่นน้องก็เขียนจดหมายอีกลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๒๖ หลวงพ่บอกแผ่นน้องว่าถามทางมาวัดอัมพวันแล้ว ยังไม่เห็นมา คราวนี้หลวงพ่ถามหนทางมาบ้านแผ่นน้องบ้าง แผ่นน้องก็เขียนบอกหนทางมาบ้านแผ่นน้องมาให้หลวงพ่

อยู่มาวันหนึ่ง ฝ่าแผ่นดินทั้งสองต้องออกไปช่วยเขาทำงาน แต่บังเอิญเจ้าของงานเกิดขัดข้อง เลยอยู่บ้านทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เวลาบ่ายของวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๒๖ ก็มี**รถมาจอดที่หน้าบ้านมีพระภิกษุมาถามหาคนชื่อประนอม** คือแผ่นน้อง พอแผ่นน้องเห็นพระ ซึ่งไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน แผ่นน้องก็นึกในใจทันทีว่า ต้องใช่ **หลวงพ่พระครูภาวนาวิสฺฐี** แน่นนอน ได้มีนิมิตหลวงพ่ขึ้นบ้าน แผ่นน้องกราบหลวงพ่แล้วถามว่า **“ใช่ท่านหลวงพ่พระครูภาวนาวิสฺฐีไหม”** ท่านก็ตอบว่า **“ใช่”** **“สาธุ ลูกดีใจที่สุดเลย ไม่นึกไม่ฝันว่าหลวงพ่จะมาโปรดลูกถึงในทุ่งนา ป่าดงเช่นนี้เลย”**

สิ่งที่หลวงพ่อนำมาฝาก คือ **รูปถ่ายใบใหญ่** มอบให้แผ่นน้อง และมีสิ่งที่น่าสังเกตคือ หลวงพ่รู้จักแต่แผ่นน้องทางจดหมาย แต่หลวงพ่อนำ **ขนมเปียะมาฝากสองอัน!** เป็นสิ่งที่ทุกคนในบ้านมีพ่อแม่ ยาย พี่น้อง ดีใจกันเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นหลวงพ่กรุณาโปรดลูกทั้งสองถึงบ้าน แล้วหลวงพ่ก็ลากลับ

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ แผ่นทั้งสองก็เดินทางมาวัดอัมพวัน กราบนมัสการหลวงพ่ ชมวัดอัมพวันด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง ขากลับหลวงพ่กรุณานำรถไปส่งแผ่นทั้งสองถึงที่บ้านทุ่งนาป่าดงอีก ลูกขอกราบขอพระคุณหลวงพ่ผู้มีพระคุณอย่างสูงยิ่ง **แผ่นฟ้าใช้หนี้กรรม** ชีวิตของแผ่นฟ้าที่เกิดมา ดูเหมือนว่าจะเป็นชีวิตที่ต้องชดใช้หนี้กรรมมาตลอด ทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ที่ติดตามมาให้ผลเป็นระลอก สุดแล้วแต่ว่ากรรมอะไรจะติดตามมาทัน ตอนเป็นเด็กแต่ครั้งยังเดินไม่ได้ แผ่นฟ้าเกิดป่วยเป็นผื่นในคอเจ็บปวดสุดแสนสาหัส ร้องครวญครางทั้งวันทั้งคืน

จากนั้นก็ป่วยกระเสาะกระแสะกันบ่อยทั้งแผ่นฟ้าและแผ่นน้อง ทำท่าว่าจะเลี้ยไม่รอด คุณพ่จึงบวชพระ ยกบุญกุศลแผ่เมตตาให้ลูกฝาแฝด ๗ วัน ตลอดเวลา ๗ วันที่ **คุณพ่บวชเป็นพระไม่ฉันเนื้อสัตว์ ปฏิบัติเคร่งครัด ทำวัตรสวดมนต์ภาวนาให้ลูกทั้ง ๗ วัน** จากนั้นฝ่าแผ่นดินก็ค่อย ๆ เติบโตขึ้นมาอายุได้ประมาณ **๙ ปี** แผ่นฟ้าก็ป่วยหนักด้วย**โรคสมองอักเสบ** นอนป่วยทรมาณเป็นแรมเดือน อายุ **๑๓ ปี** แผ่นฟ้าก็ป่วยด้วย**โรคสมองอักเสบ** ตับ ปอดอักเสบอีก ต้องนอนโรงพยาบาลแทนบ้านนานนับวันนับเดือน อายุ **๑๔ ปี** แผ่นฟ้าก็ป่วยหนักด้วย**โรคเฝ้าสมองอักเสบ** ตับ ปอดอักเสบ ต้องเข้าโรงพยาบาลให้หมอเยียวยา ต้องหยอดข้าวหยอดน้ำกันอีกครั้ง

คราวนี้รุนแรงแสนสาหัสจนมีอาการกระดูก คอขยายผู้เฒ่าใช้คอตประคองอุ้มหลาน ถึงกับผะงายหลังมือไปปิดแก้วของโรงพยาบาลหล่นแตกกระจาย ครั้นนั้นก็น่าจะตายเสีย แต่ก็ยังอุตสาห์รอดชีวิตมาได้ อีก เวิร์กมแม่ ๆ แผ่นฟ้าแผ่นน้ำทำอะไรไม่ได้มาก ชาตินี้จึงต้องมาชดใช้หนี้กรรมไม่รู้จักจบสิ้น

กรรมใหม่ในชาตินี้ก็เห็นทันตา แผ่นฟ้าแผ่นน้ำตัวหนึ่งที่ชอบกัดสุนัขตัวอื่นอย่างดุร้าย ชอบกัดสุนัขที่สู้ไม่ไหว และตัวเล็กกว่าอยู่เสมอ วันหนึ่งสุนัขตัวนี้กำลังกัดสุนัขตัวที่เล็กกว่าอย่างดุร้าย ตัวเล็กยิ่งร้อง มันก็ยิ่งกัดขยำไม่หยุด **แผ่นฟ้าแผ่นน้ำไม่ได้อันหนึ่งกีดลงไปให้หลังช้าง ๆ โคนหางของมัน** ได้ผลทันที่มันเลิกกัดตัวเล็กแล้วก็ร้องเอง ๆ ร้องหนีไป เจตนาที่แผ่นฟ้าแผ่นน้ำเพื่อหวังจะห้ามปรามไม่ให้กัดสุนัขตัวเล็กกว่า แต่เป็นเพราะตีแรงไปหน่อย หรือจะตีไปถูกเส้นประสาทสำคัญเข้าก็ไม่ทราบ

สุนัขตัวนั้นเดินร้องอยู่สองสามวัน จากนั้นมาขาหลังทั้งสองข้างก็พิการลากไปกับพื้น เดินไม่ได้ แผ่นฟ้าแผ่นน้ำเห็นมันเป็นเช่นนั้นก็นึกเสียใจ และสงสารสุนัขตัวนั้นเป็นที่สุด เวลาสุนัขตัวนั้นจะไปไหน จะเดินได้แต่สองขาหน้าเท่านั้น แล้วลากขาหลังไปกับพื้น อยู่ได้ประมาณ ๒ เดือนสุนัขตัวนั้นก็ตายจากไป

จากนั้นมาประมาณสิบกว่าปี เมื่อวันที ๓๐ เมษายน ๒๕๒๕ แผ่นฟ้าเกิดปวดขาขึ้นมาอย่างเจ็บปวดโดยหาสาเหตุไม่ได้ ขาขวามือ ปวดหนักขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ยากเดินไม่ได้เลย นอนร้องครวญครางน่าสงสารมาก

พาไปรักษาตามคลินิกแถวบ้าน และไปรักษาที่โรงพยาบาลนานนับเดือนก็ไม่หาย ขาเริ่มเล็กลงเหมือนคนพิการ เวลาจะไปไหนก็ต้องใช้สองแขนยันกับพื้น ขยับกัดถอยหลังลากขาไปกับพื้นอย่างน่าสมเพช แผ่นฟ้าปลงสังขารตัวเอง **ขาขวามือปวดทรมานเล็กลง ชิดเหลืองมอดแล้วเหมือนซากผี เวลาขยับกัดถอยหลังลากขาไปก็เหมือนกับสุนัขตัวนั้นไม่มีผิดเลย** คิดแล้วก็เศร้าสลดใจเสียยิ่ง เราเคยทำให้สุนัขพิการเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องมาเป็นอย่างนี้ เหมือนกับสุนัขตัวนั้น **ไอ้แรงอะไรจะเสมอด้วยแรงแห่งกรรมนั้นไม่มีอีกแล้ว** น้อง ๆ เป็นแผ่นฟ้าอยู่ในสภาพเหมือนคนพิการก็สงสาร พาไปรักษาที่โรงพยาบาลเลิดสิน เมโย กรุงเทพฯ หมอก็บอก **ตรงกันว่า เป็นรูมาตอย รูมาตีสัม**

พอตีมีญาติผู้พาไปรักษาที่วัดน่าน ต.บางเตือ อ.เมือง จ.ปทุมธานี หลวงพ่อดุสิต ผู้เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตา คอยปลดปล่อยทุกข์และขบชีวิตของคนที่กำลังเจ็บปวดทรมานมานับแสน ๆ คน หลวงพ่อดุสิตก็รักษาแผ่นฟ้าด้วยการให้กินยาหม้อให้ทาน้ำมัน หลังจากนั้นมา แผ่นฟ้าก็กลับฟื้นคืนหาย เดินได้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้เดินไม่ได้มาสองเดือนกว่า เจ้าสุนัขข่อย แผ่นฟ้าชดใช้หนี้กรรมให้เจ้าแล้ว ถ้าบุญใดกุศลใดจะพึงเกิดขึ้นมาจากการเขียนเรื่องกรรมนี้ แผ่นฟ้าของแผ่นฟ้าก็ให้แก่สุนัขตัวนั้น

ถ้ามีแรงปล่อยปลด อดโทษซ้ำ อย่าผูกไว้เลย ถ้าสุนัขตัวนั้น ซึ่งชื่อว่าเจ้าตุ้ ถือกำเนิดอยู่ ณ ชาติใด กฟใดก็ขอให้ฟังมีส่วนได้ ส่วนถึงซึ่งบุญกุศลที่ซ้ำๆ ทำให้ครั้งนี้ด้วยเถิด **คำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดุสิตพระภาวนาวชิรญาณ** เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๓ แผ่นฟ้าทั้งสองมางานคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อดุสิต แต่แผ่นฟ้าต้องอยู่วัดอัมพวันนานเพราะหลวงพ่อดุสิตบอกว่า **“แผ่นฟ้า กลับบ้านตาย!”** แผ่นฟ้ากราบลาหลวงพ่อดุสิตกลับบ้านเพื่อจะไปงานกฐินของญาติ หลวงพ่อดุสิตพูดอีกว่า **“แผ่นฟ้ากลับบ้านตายนะหนุ”** แผ่นฟ้าก็กลับบ้านเพียงวันเดียวแล้วก็กลับไปอยู่วัดอัมพวันอีก หลายครั้งที่หลวงพ่อดุสิตย้ำว่า **แผ่นฟ้ากลับบ้านตาย!** แต่ด้วยความจำเป็นที่แผ่นฟ้าจะต้องกลับไปสวดธรรมศึกษาตรี

แผ่นฟ้ากลับบ้านวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ สองเดือนผ่านไป แผ่นฟ้าก็ยังปกติสบายดีอยู่ แต่พ่อแม่พี่น้องทุกคนก็ยังคอยเฝ้าดูแผ่นฟ้าด้วยความไม่แน่ใจที่หลวงพ่อดุสิตบอกว่า **แผ่นฟ้ากลับบ้านตาย!** ทุกคนคิดอยู่ในใจเสมอว่า แผ่นฟ้าจะตายหรือจะอยู่ ๒ เดือนผ่านไป ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เวลาว่าง ๆ แผ่นฟ้าและแผ่นน้ำจะพากันไปนั่งเล่นที่สะพานท่าน้ำ แผ่นน้ำก็พูดเล่นเป็นการสนทนา **“หลวงพ่อดุสิตบอกว่าแผ่นฟ้ากลับบ้านตาย ไม่เห็นตายสักทีเลย อ้วนเป็นหมูตอนเช้า”** อยู่ได้ไม่กี่วัน แผ่นฟ้าก็เกิดคิดสงสัยว่าทำไมเสียที่เลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ซึ่งอยู่ในคอกห่างไกลบ้านออกไปหน่อย แผ่นฟ้าจึงชวนแผ่นน้ำไปเป็นเพื่อนเดินนำมันไปเลี้ยงให้ควายในเวลาค่ำคืน แผ่นน้ำก็ไม่อยากจะไป แต่แผ่นฟ้าก็รีบพาไป แผ่นน้ำเสียใจแต่ไม่ได้ก็ไปเป็นเพื่อน แผ่นฟ้าไปถึงก็เดินนำมันไปเลี้ยงเป็นการใหญ่ เสียงดังฟอด ๆ สกปรกก็เจิบหาย เพราะว่าแผ่นฟ้ามองเห็น **“ผีครึ่งตัวแวบ ๆ เข้าไปที่ต้นไม้”** แผ่นฟ้าก็บอกกับแผ่นน้ำว่า **“ผีเห็นอะไร”** พี่เห็นอะไร แล้วแผ่นฟ้าก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว แผ่นน้ำวิ่งตามก็ไม่ทัน ธรรมดาแล้วแผ่นฟ้าจะเชื่อซำกว่าแผ่นน้ำมากแต่วันนั้นแผ่นฟ้าผิดการ วิ่งหนีผีถึงบ้านก่อนแผ่นน้ำ พอแผ่นน้ำวิ่งตามไปถึงบ้านก็นั่งหอบซำใจโครงการ ใจเต้นเร็ว แผ่นฟ้าเห็นแผ่นน้ำนั่งเหนื่อยหอบอยู่นาน แผ่นฟ้าก็บอกว่า **“ระวังนะแผ่นน้ำคนเดียวจะเจ็บไข้หัวโกรน”**

จากนั้นมาได้ไม่กี่วัน แผ่นน้ำไม่เห็นเป็นอะไร แต่แผ่นฟ้าเกิดมีอาการปวดท้อง อาเจียนไม่หยุด ปวดท้องรุนแรงมากมากขึ้นจนทนไม่ไหวต้องไปหาหมอ หมอก็บอกว่า ให้ทานยาขับปัสสาวะสารพัด หมอบอกว่า เป็นโรคกระเพาะและลำไส้อักเสบอย่างรุนแรง หมอไม่รับรองความปลอดภัย ตอนนั้นคำพูดของหลวงพ่อดุสิตว่า **“แผ่นฟ้ากลับบ้านตาย”** ก็เริ่มจะปรากฏชัดเจนขึ้น เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๔ แผ่นฟ้าป่วยอยู่คลินิกบ้านหมอ ๒ วัน ก็กลับบ้านตลอดเวลาที่ป่วยไม่ได้รับประทานอาหารเลย ได้แต่ปวดท้องอาเจียนถ่ายทั้งวันทั้งคืน อาการป่วยของแผ่นฟ้าหนักมาก ทรุดเพียบลงทุกที ถ้าอยู่บ้านอีก ๒-๓ วันก็ตายแน่

เพื่อนมีคนหนึ่งบอกให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลหมอประเจิด แผ่นฟ้าก็ถูกนำเข้าไปโรงพยาบาลหมอประเจิดทันที หมอให้น้ำเกลือ เอ็กซเรย์ ฉีดยา วันหนึ่งเป็นสิบเข็ม รับประทานยา เข้าเครื่องอัลตราซาวด์ สอนแบ่ง ให้น้ำเกลือจนเส้นแตกไปหลายเส้น ให้น้ำเกลือ ๒๐ ถัง หมอฉีดยาหนีตเข้าเส้นที่ไร เส้นแตกทุกที มันสุดจะทรมาน

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๓๔ แผ่นฟ้าเข้าโรงพยาบาลให้หมอเยียวยา แต่อาการป่วยไม่ดีขึ้นเลย จนถึงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของแผ่นฟ้า แผ่นฟ้ามีอาการเพียบหนัก เกือบจะเปลี่ยนจากวันเกิดเป็นวันตายเสียแล้ว ปวดท้องถ่าย อาเจียนตลอด เวลาใช้ขึ้นมาก ๆ หายใจไม่ออก เหมือนมีอะไรมาจกแน่นลำคอทรนทราย หมอตกใจแล้วส่ายหน้าเมื่อชีพจรเต้นอ่อนลง พ่อแม่ น้ำ และน้อง ๆ ที่ไปเยี่ยมดูอาการของแผ่นฟ้าต่างก็มีสีหน้าวิตกกังวลทุกคน มีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อ กัญญา ไปเยี่ยมแผ่นฟ้า เมื่อเห็นหน้าแผ่นฟ้า เพื่อนยิ้มและหัวเราะ แล้วก็ส่งเสียงแจ้ว ๆ พุดขึ้นมาว่า “นั่นไงละ หลวงพ่อบอกว่ากลับบ้านตาย ก็ยังจะกลับไป” เพื่อนพุดย้ำ พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบคลำสังขารร่างกายที่ผ่ายผอมของแผ่นฟ้าที่กำลังนอนแผ่อยู่บนเตียง

แต่เพื่อนรักและเป็นห่วงแผ่นฟ้าอยู่ช่วยเฝ้าไข้ตลอด ช่วยแบ่งเบาภาระกับแผ่นน้อง เพราะแผ่นฟ้าต้องเข้าห้องน้ำบ่อย เดี่ยวถ่าย เดี่ยวอาเจียนทั้งวันทั้งคืน เพื่อนก็ผลัดกันหัดผลัดกันตื่นเฝ้าไข้ตลอดเวลา แผ่นฟ้าพยายามคิดถึงพระพุทธรูปเจ้าพุทธรูปสิริวิเศษศักดิ์สิทธิ์ ตรีสรุธรรมเป็นอัครจารย์ ทรงประเสริฐสุดกว่ามนุษย์ชาติทั้งหลาย ได้สองสามขณะจิตเท่านั้น จิตก็ตกจมหายไปกับทุกขเวทนาที่หนักหนาสาหัส ในขณะที่แผ่นฟ้านอนป่วยอยู่บนเตียงคนเดียวเช่นนั้น จะเป็นเพราะด้วยความเจ็บปวด หรือพิษไข้ หรืออะไรก็ไม่อาจจะทราบได้ ที่ทำให้แผ่นฟ้าตกใจจนเผลอ

แผ่นฟ้าเห็นเป็นรูปคนปนฝันยืนรอบเตียง แล้วก็นั่งมองจ้องดูแผ่นฟ้า มีทั้งหน้าผู้หญิงผู้ชาย แผ่นฟ้าคิดว่าผีหรือคนมาจากไหนกันมากมายนักหนา มากก็นั่งมองจ้องดูเราจนหน้าติดกันเป็นแพ ใจหาย ลึกครึกผีก็หายไ้หมด วันต่อมามีผีฝรั่งพวงหัวสูงขึ้นเกือบถึงเพดานโรงพยาบาล หน้าขาว ยืนมองดูแผ่นฟ้าแล้วก็หายไปอีก และเห็นอะไรอีกเยอะแยะที่มันแปลก ๆ ที่แผ่นฟ้ายังไม่เคยเห็นมาก่อน

ตั้งแต่วันแรกที่แผ่นฟ้าเข้าโรงพยาบาลหมอประเจิดเห็นแต่ผีและสิ่งประหลาดมาทำให้ใจหายอยู่เรื่อย พอวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ หลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ ก็เมตตาภาวนาไปเป่าศีระให้แผ่นฟ้าที่โรงพยาบาลหมอประเจิด พอหลวงพ่อบาเป่าศีระให้แล้ว พวกผีไม่ทราบว่ามีไปไหนหมด ไม่มาให้เห็นหน้าอีกเลย จากนั้นมา แผ่นฟ้าก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เกือบจะได้แซงคิวเข้าไปนอนพักผ่อนเป็นครั้งสุดท้ายอยู่เมรุเสียแล้ว แผ่นฟ้าคิดว่าอยู่เสมอมานี้ วันนี้อย่างไรไม่ตาย อยู่ต่อไปวันหน้าเราก็ต้องตายเหมือนกันทุกคน เพราะว่าเกิดแล้วไม่ตายไม่มีแน่แน่สักคน แต่คราวนี้แผ่นฟ้ารอดตายมาได้อีกครั้งหนึ่ง

สาธุ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง หลวงพ่อก็มีพระคุณล้นเหลือเหนือเกล้าของลูก หลวงพ่อบาเป่าศีระให้แล้ว ยังให้เงินช่วยรักษา และพี่ ๆ ที่อยู่วัดก็ช่วยเงินค่ารักษาด้วย ลูกขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อบา ขอกราบของพระคุณหลวงพ่อบา และพี่ ๆ ผู้มีพระคุณอย่างสุดซึ้ง ลูกไม่มีสิ่งใดจะทดแทนพระคุณของหลวงพ่อบาได้ หลวงพ่อบาพระภาวนาวิสุทธิคุณไว้จะไม่ขอลืมเลยจนกว่าร่างกายจะเกยสู่เชิงตะกอน หลวงพ่อบาขอชีวิตของลูกไว้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แผ่นฟ้าคิดว่าในใจเสมอว่า ชีวิตที่เหลืออยู่นี้จะทำอะไรให้เกิดเป็นบุญกุศลแก่ตัวเองบ้าง

หลายครั้งแล้วที่แผ่นฟ้าทำงานพอได้เงินมากก็ต้องเข้าโรงพยาบาลให้หมอหมดไปเป็นหมื่น ๆ แต่ครั้งหลังสุดนี้ ทันทีที่ได้เงินมา แผ่นฟ้าและแผ่นน้องก็พากันไปทำบุญทอดกฐินไว้เป็นจากานสติที่ภาคอีสานหนึ่งกอง นึกย้อนหลังกลับไป แผ่นฟ้าแผ่นน้องได้สร้างพระไตรปิฎกไว้หนึ่งชุด และทั้งแผ่นฟ้าแผ่นน้องก็ได้อ่านพระไตรปิฎกจบคนละหนึ่งจบ ได้บวชพระไว้ในพระศาสนา ได้ปฏิบัติธรรมกรรมฐานที่วัดญาณสังวราราม ได้ ๑๓ วัน ได้ให้พระสวดมนต์ภาวนาบ้างตามแต่โอกาสจะมีทำบุญใส่บาตรทุกวัน พระและได้บริจาคดวงตาไว้กับศูนย์ดวงตาสุภาพชาวไทย ถ้าวันใดแผ่นฟ้าแผ่นน้องเสียชีวิตลงคนที่กำลังตกอยู่ในความมืด คือตาบอด ก็จะได้รับแสงสว่างจากดวงตาของแผ่นฟ้าแผ่นน้องที่อุทิศให้ต่อไป

ขอบุญกุศลทั้งหลายที่เราได้บำเพ็ญแล้วจงช่วยให้เรามีความสุข ได้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน กรรมใดที่เราได้ล่วงเกินต่อสัตว์เล็กใหญ่ทั้งหลายก็คิด จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ขอได้โปรดให้อภัยกรรมและอนุโมทนาบุญกุศลที่เราทำ และขอให้ต่างคนต่างอยู่เป็นสุขจนกว่าจะถึงพระนิพพานด้วยกันทุกรูปทุกนามเทอญ

----- จบ -----

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजารย์ ชูธรรมโม

แผนที่แผ่นน้อง
www.jarun.org